

πε/σε/098

ΚΕΚΡΟΥ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ,

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ.

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ Μηνός,

« Ἐως ἂν διδαχθῶσι πολλοὶ, καὶ πληθυνθῇ ἡ γνῶσις ».

ΕΤΟΣ Α'. — 15 Μαρτίου 1876 — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 2.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ.

- ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ. — Ἡροδότου τὰ Αἰγυπτιακά. — Χρονικὸν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας.
— Σύνοψις τῆς ἱστορίας τῆς Κύπρου. — Πράξις τοῦ Διοικ. Συμβουλίου. — Ἐπανόρθωσις.
— Δήλωσις.

ΕΝ ΚΑΙΡΩ

ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ

Μιχ. Κ. ΝΟΜΙΚΟΥ.

1876.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΛΗΡΩΓΕΑ.

Διὰ τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συνδρομητὰς	Φράγμα	30
Διὰ τοὺς ἐκτὸς τῆς Αἰγύπτου	»	35
Διὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου	»	20

Ὁ ΚΕΚΡΩΨ ἀνταλλάσσεται πρὸς πᾶσαν ἡμερίδα ἢ περιοδικόν. Τὰ μετ' αὐτοῦ ἀνταλλασσόμενα φύλλα, χρησιμεύοντα διὰ τὸ Ἀναγνωστήριον τοῦ Συλλόγου, δέον ν' ἀπευθύνωνται:

A' la Société Littéraire Hellénique «L'Union» CAIRE.

Ὅσοι τῶν ἐκδοτῶν ἡμερίδων ἢ περιοδικῶν συγγραμμάτων δὲν ἐπιθυμοῦσι ν' ἀνταλλάξωσι τὰ φύλλα των πρὸς τὸν ΚΕΚΡΩΨ παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσι τό τε παρὸν καὶ τὸ ἀφυλλάδιον, ἅπερ τοῖς ἀπεστάλησαν ἐπ' ἀνταλλαγῆς.

ΒΙΒΛΙΑ ΝΕΟΦΑΝΗ

Εἰς τὸ παρὸν ἐξώφυλλον τοῦ ὀΚΕΚΡΩΨ θέλει ἀναγγέλλει τὴν ἐκδοσιν παντὸς οἰουδήποτε νεοφανοῦς βιβλίου, οὗ ἀντίτυπον ἤθελε σταλεῖ παρὰ τοῦ ἐκδότου πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Φιλεκπαιδευτικὸν Σύλλογον « ἡ Ἐνότης ».

ΟΜΗΡΟΣ

Περιοδικὸν τοῦ ἐν Σμύρνῃ ὁμωνύμου Φιλεκπαιδευτικοῦ
Συλλόγου

ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα.

Συνδρομὴ ἑτησίᾳ προπληρωτέα, ἐν Καίρῳ καὶ τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ φρ. 15.
Ἐπιστατεῖ ἐν Καίρῳ καὶ τῇ Ἄνω Αἰγύπτῳ ὁ Ἑλληνικὸς Φιλεκπαιδευτικὸς
Σύλλογος ΕΝΟΤΗΣ.

ΑΦΡΙΚΗ

Η

ΠΕΝΤΕ ΕΝ ΑΕΡΟΣΤΑΤΩ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ.

ΣΥΓΓΡΑΦΗ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝΗ.

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΦΩΚ. Α. ΒΟΥΤΖΙΝΑ.

ΕΚΔΟΣΙΣ Β'.

Τιμᾶται Φρ. 3.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παρὰ τῶ Κ. Ε. Ε. Ρούπα.

Ἐπιστατοῦσι
καὶ ἐπιμελοῦνται τῶν συμφερόντων τοῦ Κέκροπος,
Ἀνά τὴν Αἴγυπτον.
Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὁ Κ. Ε. Ε. Ρούπας.

Ἔς τὸ ἐξωτερικόν.
Ἐν Σμύρῃ ὁ Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλογος « Ὀμηρος ».
» Λήμνω » » » « Ὀμόνοια »

Κ Ε Κ Ρ Ο Ψ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΟΥ

Η ΕΝΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Α΄.

15 Μαρτίου 1876.

ΦΥΛ. Β΄.

ΠΡΟΔΟΤΟΥ ΤΑ ΑΙΓΥΠΤΙΑΚΑ.

ὑπὸ

Δ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ.

Πάντες ἀδημονοῦμεν καὶ θλιβόμεθα, διότι τῶν ξενотρόπων μυθιστοριῶν καὶ τῶν ἀνοουσίων στιχουργημάτων ἢ πλημμύρα ἐφυγάδευσε τέλειον τὴν κλασικὴν σοφίαν εἰς τὸς ἄκρας τῶν Γυμνασίων καὶ τῶν Λυκείων, τὰς προσιτὸς μόνον εἰς τὰ ἐφόλκια, ἐφ' ὧν διαπορθεύονται μόνον οἱ εὐάριθμοι Ἑλληνόπαιδες, ὧν οἱ γονεῖς ἔχουσι τὰ μέσα καὶ τὴν θέλησιν ν' ἀπασχολήσωσιν ἐπὶ μακρὸν τινα χρόνον τὰ τέκνα τῶν εἰς τὴν περὶ τὰ γράμματα σπουδῆν. Καὶ ὁμως, πλὴν μονομερῶν τινῶν καὶ ἀτελεσρῶν πρὸς ἀποδόξιν τοῦ ἁλεθρίου τούτου κακοῦ προσπαθειῶν, οὐδὲν ἄχρι τούτου ἐνηργήθη συστηματικῶς καὶ κατὰ προδιεγεγραμμένον κοινῆς συνεργασίας σχέδιον παρὰ τῶν λογίων, ὅπως τεθῆ ἔραγ-

μός τις εἰς τὸν ὀρμητικὸν αὐτὸν τῆςπραγματικῆς διαφθορᾶς χεῖμαρρον, τὸν ἀπειλοῦντα αὐτάνδρον νὰ καταποντίσῃ τὸν ἐθνισμὸν τῶν. Εἶνε δὲ καιρὸς πλέον νὰ συνεροασθῶσιν οἱ ἀπανταχοῦ λόγοιοι τοῦ ἔθνους ἐπὶ τὴν διωρυχὴν τάφρου βαθείας πρὸς ἀποχέτευσιν τῶν σατρῶν ὑδάτων καὶ παρασκευὴν τῆς ἐθνικῆς ἀρούρης εἰς ὑποδοχὴν τῶν ἀειζῶων σπερμάτων τῆς ἀρχαίας σοφίας καὶ παραγωγὴν ἀγλαῶν καὶ ἐθνοφελῶν ὄντως καρπῶν. Καιρὸς τὸ ἡμέτερον ἔθνος νὰ κοινωνήσῃ σὺν παντῶν προγονικῶν αὐτοῦ θησαυρῶν καιρὸς καὶ οἱ πολλοὶ ν' ἀντλήσωσιν ἀπὸ τῆς ἀκενώτου δεξαμενῆς τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ ἀγιάσματος τὰ ζωογίνα νάματα τῆς πατρῴου σοφίας, τὰ μόνον δυνάμενα νὰ φρονηματίσωσι καὶ στηρίξωσι τὴν περιούσιον φυλὴν, ἣτις κέλχεται νῆαν νὰ ἐκπληρώσῃ ἐκπολιτιστικὴν ἀποστολὴν ἐν τῇ Ἀνατολῇ. Πρέπει ν' ἀποσκρακισθῆ πλέον ἢ εθροποῖα τῶν

μυθιστοριῶν λύμη· πρέπει νὰ σιγήσωσι τῶν ἀηδῶν ἀειδῶν αἱ παράχορδοι λύραι. Πρέπει τῶν νυκτοκοράκων οἱ κρωγμοὶνὸ καταπνιγῶσι, καὶ μία ν' ἀντηχήσῃ ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ μολπῆ, τὸ ἀεῦτε λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου φωτός. » Οἱ λόγοι, ὅσοι μέτριον τοῦδε κατεγίνοντο εἰς μυθιστοριῶν μεταφράσεις καὶ εἰς ἐλαφρῶν ποιημάτων συνθέσεις, ἄς καταγείνωσι τοῦ λοιποῦ ἀνευδότης εἰς τὴν διάδοσιν παρὰ τῷ λαῷ τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν φῶτων διὰ παραφράσεων καὶ ἐρμητικῶν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας.

Ἴνα δὲ μὴ ποτε φανῶ ἐγὼ δαψιλῆς μὲν εἰς λόγους καὶ γενναῖος εἰς παρεκελεύσεις, δειλὸς δ' ἐν τῇ πράξει, καὶ ὑστερῶν ἐν τοῖς ἔργοις, κλείω τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ῥίπτομαι πρῶτος εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ τοι ἀσθενῆς ὢν καὶ ἀπαράσκευος· καθόσον μάλιστα πιστεύω, ὅτι, οὕτω πράττων, διερμηνεύω καὶ ἐκπληρῶ ἕνα τῶν διακαεστέρων πύθων τοῦ ἀρτιγενοῦς ἡμῶν Συλλόγου. Καὶ δὴ ἐπιχειρῶ τὴν διὰ τοῦ Περιδικοῦ αὐτοῦ διάδοσιν τῶν Αἰγυπτιακῶν τοῦ Ἡροδότου, διασκευάσας αὐτὰ, ὡς ἡδυνάμην, καταλλήλως, ἵνα γένωνται καταληπτὰ τοῖς πολλοῖς. Ἐγὼ δὲ δι' ἐλπίδος, ὅτι καὶ ἄλλοι τῶν λογίων, πολλῶ ἔμοῦ ἀρμοδιώτεροι, θέλουσι μιμηθῆ τὸ παράδειγμα τοῦτο, καὶ ὅτι κατὰ σμικρὸν οὕτω θέλει ἀντισταθῆ παρὰ τῷ λαῷ ἢ τῶν ἀρχαίων Ἑλληνικῶν ἀριστουργημάτων ἀνάγνωσις ἀντὶ τῆς τῶν ἠθοφθόρων μυθιστοριῶν.

Ἡρόδοτος ὁ Ἀλικαρνασσεύς, ὁ πρῶτος καὶ μέγιστος τῶν ιστοριογράφων, ἐπεσκέψατο καὶ περιεργάσθη, ὡς γνωστὸν, καὶ τὴν Αἴγυπτον καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ χώρα αὕτη διετέλει, ὀλίγον τι μετὰ τὰ Μ η δ ι κ α καὶ ἐπὶ Ξέρξου,

ὑπὸ τὴν Περσικὴν κυριαρχίαν, ἧτοι περὶ τὸ 460 ἔτος π. Χ. Καὶ ὅ,τι μὲν ἄξιον μνήσας καὶ προσοχῆς εἶδεν ἢ ἤκουσεν ἐν τῇ μυθιστοριῶδει ταύτῃ χώρα ἀπεθησαύρισε μετὰ θαυμασίου ἀκριβείας καὶ γλαφυρότητος ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἀθανάτων ιστοριῶν του, τῇ ἐπιγραφομένῃ «ΕΥΤΕΡΠΗ». Τί δ' ἔγραψεν ἐν αὐτῇ περὶ τῆς Αἰγύπτου γινώσκουσι παρ' ἡμῖν αἱ λόγοι μόνον καὶ τούτων μάλιστα ἴσως οὐχὶ πάντες ἐν ἐντελείᾳ. Ὁ δὲ λαὸς, τὰ ἐννεαδέκατα δηλαδὴ τοῦ ἡμετέρου ἔθνους, οὐτεκᾶν εἶδῃσιν ἔχουσι περὶ τῆς ὑπάρξεως τοιοῦτου προγονικοῦ θησαυροῦ, ἴσως δὲ οὕτε τ' ὄνομα γινώσκουσι τοῦ Ἡροδότου.

Εἰς τρεῖς κατηγορίας δύνανται νὰ ὑπεχωθῶσι τὰ ὑπὸ Ἡροδότου περὶ τῆς Αἰγύπτου γεγραμμένα· πρῶτον, εἰς ὅσα ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἐγνώρισεν· δεύτερον, εἰς ὅσα ἤκουσε παρ' ἄλλων διηγούμενα· καὶ τρίτον, εἰς κρίσεις, ἃς αὐτὸς ἐξ ἑαυτοῦ ἐπιφέρει περὶ τῶν ιστορουμένων. Καὶ ὅσα μὲν ὡς ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως ἐγνώσμενα ἱστορεῖ ἀνευρίσκονται καὶ σήμερον ἐτι ἀπαράλλακτα ἐν τοῖς ἡθεσιν ἢ ταῖς παραδόσεσι τοῦ λαοῦ ἢ ἐπιβεβαιοῦνται τέλειον ὑπὸ τῶν νῦν ἀνακαλυπτομένων καὶ ἐξηγουμένων μνημείων. Ὅσα δὲ, παρ' ἄλλων ἀκούσας, ἱστόρησε, καὶ τοι θεωρηθέντα παρά τινων τῆς Εὐρώπης σκεπτικῶν ὡς μῦθοι καὶ παραλογισμοί, ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἀποδείκνυνται σήμερον ἀληθῆ διὰ τῶν καθημερινῶν εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀφρικῆς ἀνακαλύψεων καὶ ἀναγνωρίσεων. Αἱ δὲ περὶ τῶν ιστορουμένων ἰδίας αὐτοῦ κρίσεις, ὀρθόταται τὰ πολλὰ διὰ τοὺς καιροὺς ἐκείνους καὶ εἰς ἐντελῆ ἀρμονίαν πρὸς τὰς ἐπικρατούσας τότε φιλοσοφικὰς καὶ ἐπισημονικὰς ἰδέας, κινουσιν ἐνίοτε εἰς θαυμά

σμὸν, διατρανοῦσαι τὴν ὀρθοφροσύνην καὶ κριτικὴν δύναμιν τοῦ δαιμονίου ἀνδρός, ὅστις, καὶ τοι διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος τῶν τότε κυριευουσῶν θρησκευτικῶν, ἐπιστημονικῶν καὶ κοινωνικῶν προλήψεων, ἐπάγεται δ' ὁμοῦς κρίσεις πολλάκις τοιαύτας, ὅσαι καὶ κριτικούς τῆς σήμερον ἠδύναντο νὰ δοξάσωσι.

ΗΡΟΔΟΤΟΥ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΩΣ

Ἱστοριῶν δευτέρα, ἐπιγραφομένη
ΕΥΤΕΡΠΗ.

§ 1. Ἐν τῇ παραγράφῳ ταύτῃ ἱστορεῖται, ὅτι Καμβύσης, ὁ υἱὸς τοῦ Κύρου καὶ βασιλεὺς τῶν Περσῶν, ἐξεστράτευσεν κατὰ τῆς Αἰγύπτου, ἄγων μεθ' ἑαυτοῦ ἄλλους τε πολλοὺς ὑποτελεῖς λαοῦς, καὶ δὴ καὶ Ἑλληνας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, Ἴωνας καὶ Αἰολεῖς, ὧν ἐξουσίαζε.

§ 2. Οἱ δ' Αἰγύπτιοι μέχρι μὲν τῆς βασιλείας Φαμμητίχου ἐθεώρουν ἑαυτοὺς ὡς τὸν ἀρχαιότερον λαὸν τοῦ κόσμου. Ἐπειδὴ δὲ οὗτος ὁ βασιλεὺς ἠθέλησε νὰ βεβαιωθῆ περὶ τούτου, ἀπεδείχθη ἕκτοτε, ὅτι πρῶτοι πάντων ἐγένοντο οἱ Φρύγες καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ Αἰγύπτιοι. Κατῶρθωσε δὲ ν' ἀποδείξῃ τοῦτο ὁ Φαμμητίχος διὰ τοῦ ἐξῆς τεχνάσματος. Λαβὼν δύο νεογὰ ἀνθρώπων τυχόντων, παρέδωκεν αὐτὰ εἰς ποιμένα, ἵνα τὰ ἀναθρέψῃ ἐν μέσῳ τῶν ποιμνίων του· παρήγγειλε δὲ πρὸς αὐτὸν νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ ποτὲ εἰς οὐδένα νὰ προσφέρῃ λέξιν τινὰ ἐνώπιον αὐτῶν, νὰ τὰ φυλάσῃ δὲ ἐντὸς δωματίου, εἰς ὃ οὐδεὶς οὐδέποτε νὰ εἰσέλθῃ, καὶ νὰ ὀδηγῆ πρὸς αὐτὰ καθ' ὠρισμένας ὥρας αἴγας, ἵνα τὰ θηλάζωσιν·

ἅμα δὲ ὡς τὰ παιδία χορταίνονται οὕτω μὲ γάλα, ν' ἀπομακρύνηται αὐτῶν. Ἐποίησε δὲ καὶ διέταττε τοιαῦτα ὁ Φαμμητίχος, διότι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ τίνα πρῶτην ἠθέλον προφέρει τὰ παιδία ταῦτα λέξιν, ἅμα ὡς ἀρχίσσῃ νὰ ὀμιλῶσι. Τοῦτο δὲ καὶ ἐγένετο· διότι μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν, ὅτε ἡμέραν τινὰ ἠνοῖξεν ὁ ποιμὴν τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωματίον, ἀμφοτέρω τὰ παιδία, προσδραμόντα καὶ τείναντα πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας, ἐφώναξαν βε κ ὀ ς. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ ποιμὴν οὐδὲν εἶπεν ἀφοῦ δὲ πολλάκις ἤκουσε τὴν αὐτὴν πάντοτε λέξιν ἐπαναλαμβανομένην ὁσάκις ἤρχετο νὰ ἐπιμεληθῆ τῶν παιδίων, ἔδωκεν εἶδῃσιν τότε πρὸς τὸν βασιλέα, ὅστις τὸν διέταξε νὰ φέρῃ τὰ παιδία ἐνώπιόν του. Ἀκούσας δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Φαμμητίχος τὰ αὐτὰ, ἠρεύνησεν ἂν ἔθνος τι ἔχῃ ἐν τῇ γλώσσῃ του τὴν λέξιν βε κ ὀ ς, καὶ τί αὕτη σημαίνει, καὶ ἔμαθεν ὅτι οἱ Φρύγες ἐκάλουν οὕτω τὸν ἄρτον (α). Παρεχώρησαν λοιπὸν ἕκτοτε τὸ πρωτεῖα οἱ Αἰγύπτιοι εἰς τοὺς Φρύγας καὶ ἀνεγνώρισαν αὐτοὺς ὡς ἀρχαιότερους τῶν.

(α) Εἶνε φανερόν, ὅτι ἡ λέξις βε κ ὀ ς, ἦν πρῶτην ἐπρόφερον τὰ παιδία ταῦτα, οὐδὲν ἄλλο ἦτον ἢ ἀπομιμήσις τοῦ βελάσματος τῶν ποιμνίων, ὧν ἐν μέσῳ ἀνετρέφοντο, καὶ ὅτι, ἂν ἀνετρέφοντο μεταξύ ζώων ἄλλου εἶδους, ἠθέλον βεβαίως προσφέρει πρῶτην ἄλλην λέξιν ἀπομιμουμένην τὴν φωνὴν τῶν ζώων αὐτῶν· διότι ἡ γλώσσα ἢ λαλουμένη δὲν εἶνε τι ἔμπροσθεν εἰς τὸν ἀνθρώπον, ἀλλ' ἐπίκτητον καὶ διδακτόν· οἱ δὲ ἀρχικοί φθόγγοι, οἱ ἀποτελοῦντες τὰς πρωτοτύπους λέξεις, οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἀπομιμήσεις τῶν περιβοηθούντων

§ 3. Καὶ οὕτω μὲν ἤκουσα τὸ πρᾶγμα διηγούμενον παρὰ τῶν ἐν Μέμφιδι ἱερέων τοῦ Ἡραίου. οἱ δὲ Ἕλληνες λέγουσι περὶ τούτου πολλὰ τε ἄλλα ἀβάσιμα, καὶ ὅτι ὁ Ψαμμήτιχος, ἀποκόψας τὰς γλώσσας γυναικῶν, ἀνέθηκεν εἰς αὐτὰς τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδίων. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς τῶν παιδίων αὐτῶν ἀνατροφῆς. Ἦκουσα δὲ καὶ ἄλλα ἐν Μέμφιδι κατὰ τὰς περὶ διαφορῶν μετὰ τῶν ἱερέων τοῦ Ἡραίου συνομιλίας μου· ἐπιθετικῶς δὲ καὶ εἰς Θήβας καὶ Ἡλιούπολιν ἠρεύνησα περὶ τῶν αὐτῶν πραγμάτων, ἐπιθυμῶν νὰ ἴδω ἂν καὶ τούτων οἱ λόγοι συνεφεύοντο μετὰ τῶν ἐν Μέμφιδι· διότι οἱ Ἡλιουπολίται λέγονται πάντων τῶν Αἰγυπτίων οἱ μάλιστα πεπαιδευμένοι. Καὶ δὲν ἔχω μὲν σκοπὸν ν' ἀρηγήθῃ ὅσα περὶ θεῶν πραγμάτων ἤκουσα διηγούμενα, ἀλλ' ἀπλῶς μνεῖαν θὰ κάμω αὐτῶν· διότι φρονῶ, ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουσιν αὐτὰ ἐξ ἴσου· ἂν δὲ ποτε ἀναφέρω τι περὶ τούτων, θὰ τὸ πράττω, ἐξαναγκασόμενος ὑπὸ τῆς σειρᾶς τοῦ λόγου.

§ 4. Ὅσον δ' ἀφορᾷ περὶ ἀνθρωπίνων εἰς τὰ ὄψα τῶν πρώτων ἀνθρώπων ἤχων τῶν περιστοιχούντων αὐτοὺς ἀντικειμένων. Τώρα, ἂν πραγματικῶς οἱ Φρύγες ἀπεκάλουν βεκός τὸν ἄρτον (τοῦθ' ὅπερ διόλου παράδοξον νὰ βεβαιωθῇ ποτε διὰ ἀνευρέσεως καὶ ἐρμηνείας φρυγίων ἐπιγραφῶν), ἦν τοῦτο βεβαίως τυχαία τις σύμπτωσις κατ' οὐδὲν συμβάλλουσα εἰς τὴν ἐξακρίβωσιν τῆς κοιτίδος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἀλλ' ὅμως ἐπὶ Ἡροδότου ὅλως διάφοροι τῶν σημερινῶν ἐπεκράτουν παρὰ τοῖς σοφοῖς ἰδέαι περὶ ἀνθρωπογονίας καὶ γλωσσῶν ἀρχῆς· διόπερ καὶ ὁ Ἕλληρ σοφὸς οὐδένα ἐπιφέρει δισταγμὸν περὶ τοῦ κύριου τοῦ περιλάματος.

πραγμάτων, πάντες ἐκ συμφώνου μοι ἔλεγον, ὅτι πρώτοι πάντων οἱ Αἰγύπτιοι ἐφεύρον τὸν ἐνιαυτὸν καὶ διήρσαν αὐτὸν εἰς δώδεκα ἴσα μέρη, ὀδηγηθέντες εἰς τοῦτο ἐκ τῆς πορείας τῶν ἀστρῶν, ὡς ἔλεγον. Νομίζω δὲ ὅτι, ὡς πρὸς τοῦτο, σκέπτονται πολὺ σοφώτερον τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες, ἵνα τηρήσῃσι τὴν τάξιν τῶν ὥρων τοῦ ἔτους, προσθέτουσι κατὰ πᾶν τρίτον ἔτος ἕνα μῆνα ἐμβόλιμον ἐνῶ οἱ Αἰγύπτιοι, ἔχοντες τριακονθημέρους τοὺς δώδεκα μῆνας τοῦ ἔτους, προσθέτουσι κατὰ πᾶν ἔτος πέντε ἡμέρας ἐπαγομένας, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου αἱ ὥραι τοῦ ἔτους συμπίπτουσι πάντοτε κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν. Ἐλεγον δὲ καὶ ὅτι πρώτοι οἱ Αἰγύπτιοι καθιέρωσαν τὰς ἐπωνυμίας τῶν δώδεκα θεῶν, καὶ ὅτι παρ' αὐτῶν ἔλαβον ταύτας οἱ Ἕλληνες· ὅτι τε πρώτοι αὐτοὶ ἤγειραν βωμοὺς καὶ ἀγάλματα καὶ ναοὺς εἰς τιμὴν τῶν θεῶν, καὶ ζῶα ἐσκάλισαν λίθινα. Μοι ἀπεδείκνυσαν δὲ καὶ διὰ πραγμάτων τὴν ἀλήθειαν τῶν πλείστων ἐκ τούτων. Ἐβασίλευσε δὲ τῆς Αἰγύπτου πρῶτος ἄνθρωπος ὁ Μῆνας (1). Ἐπὶ τούτου πᾶσα ἡ Αἴγυπτος, πλὴν τοῦ Θηβαϊκοῦ νομοῦ, ἦτον ἔλος, καὶ δὲν ὑπῆρχε τότε οὐδὲν τῶν μερῶν, ὅσα ὑπάρχουσι νῦν κάτωθι τῆς λίμνης τοῦ Μοίριδος, ἧτις ἐν τούτοις ἀπέχει τῆς θαλάσσης ἑπτὰ ἡμερῶν πλοῦ διὰ τοῦ ποταμοῦ.

(1) 12356 ἔτη π. Χ. κατὰ τὴν τῶν Αἰγυπτίων χρονολογίαν, ἧτοι πολὺ πρὸ τῆς κατὰ τὴν Γραρὴν δημιουργίας. Κατὰ Διόδωρον, τῆς Αἰγύπτου ἐβασίλευσαν πρῶτοι οἱ θεοί, δεῦτεροι οἱ ἥρωες καὶ τελευταῖοι οἱ ἄνθρωποι. Τοῦτο δὲ ὑπαινίττεται καὶ ὁ Ἡρόδοτος, λέγων, ὅτι πρῶτος ἄνθρωπος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ἐγένετο ὁ Μῆνας.

§ 5. Ἐπαινετο δὲ μοι, ὅτι ὀρθῶς ἔλεγον ταῦτα περὶ τῆς χώρας· διότι νουεχῆς παρατηρητῆς, καὶ ἂν μηδὲν πρότερον περὶ τούτου ἀκούσῃ, κατανοεῖ εὐκόλως, ὅτι ἡ Αἴγυπτος, εἰς ἣν ταξειδεύουσι διὰ πλοίων οἱ Ἕλληνες, εἶναι χώρα ἐπίκτητος εἰς τοὺς Αἰγυπτίους καὶ ὄψον τοῦ ποταμοῦ, ὡς καὶ τὰ ἄνωθι ἐστὶ τῆς λίμνης ταύτης μέρη μέχρι ἀποστάσεως τριῶν ἡμερῶν πλοῦ, εἰ καὶ οἱ ἱερεῖς οὐδὲν περὶ τούτου ἔλεγον παρόμοιον. Ἀπόδειξις δὲ τούτων τρανὴ εἶναι αὐτὴ ἡ φύσις τῆς χώρας τῆς Αἰγύπτου· διότι, ὅταν τις προσπλῆθῃ εἰς αὐτὴν, καὶ μιᾶς ἡμέρας δρόμον ἀπέχων ἐστὶ ἀπὸ τῆς ξηρᾶς, ἂν βίβῃ εἰς τὸν πυθμένα τῆς θαλάσσης καθετῆρα, ἀνέλκει πηλὸν εἰς ἕνδεκα ὄργυιων βάθος· τοῦθ' ὅπερ ἀποδεικνύει φανερῶς, ὅτι ὁ ποταμὸς φέρει τὸ χῶμα εἰς τὴν ἀπόστασιν.

§ 6. Εἶνε δὲ ἐξήκοντα σχοῖνοι τὸ παρὰ τὴν θάλασσαν μῆκος τῆς Αἰγύπτου, λογιζόμενον, καθ' ἃ ἀποδίδομεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ὄρια, ἀπὸ τοῦ Πλινθινήτου κόλπου μέχρι τῆς Σεβανίδος λίμνης, παρ' ἣν ἐκτείνεται τὸ Κάσιον ὄρος. Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα, ὅτι ὅσα μὲν τῶν ἐθνῶν κατέχουσιν ὀλίγην χώραν μετροῦσιν αὐτὴν δι' ὄργυιων· ὅσα δὲ πλείονα, διὰ σταδίων· ὅσα δὲ πάλιν πολλὴν διὰ παρασαγγῶν· καὶ ὅσα λίαν ἄφθονον, διὰ σχοίνων. Ἰσόδυναμει δὲ ὁ μὲν παρασαγγῆς πρὸς τριάκοντα στάδια, τὸ δὲ μέτρον τῶν Αἰγυπτίων, ὁ σχοῖνος, πρὸς ἐξήκοντα. Ὅθεν ἡ Αἴγυπτος ἔχει ἑκτασιν παρὰ τὴν θάλασσαν τριῶν χιλιάδων καὶ ἐξακοσίων σταδίων.

§ 7. Ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ μέχρι τῆς Ἡλιουπόλεως, κατὰ τὰ μεσόγεια, ἡ Αἴγυπτος εἶνε εὐρεία, χαμηλὴ, πᾶσα ἐνυδρὸς, καὶ πλή-

ρης ἰλύος· ἡ δὲ ἀπόστασις ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἀνιόντι εἰς τὴν Ἡλιούπολιν εἶναι περίπου ὅση ἡ ἀπὸ τοῦ ἐν Ἀθήναις βωμοῦ τῶν δώδεκα θεῶν μέχρι τοῦ ἐν Πίσῃ ναοῦ τοῦ Ὀλυμπίου Διός· ἡ διαφορὰ δὲ τῆς ἀνισότητος τῶν ἀποστάσεων τούτων εἶνε μικρά τις, οὐχὶ μείζων τῶν 15 σταδίων· διότι ἡ μὲν ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Πίσαν εἶνε κατὰ δεκαπέντε στάδια ἐλάσσων τῶν χιλίων πεντακοσίων· ἡ δὲ ἀπὸ τῆς θαλάσσης εἰς τὴν Ἡλιούπολιν εἶνε ἐπακριβῶς χιλίων πεντακοσίων σταδίων.

§ 8. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἡλιουπόλεως καὶ ἄνω εἶνε στενὴ ἡ Αἴγυπτος· διότι ἐκ μέρους μὲν τῆς Ἀραβίας ἐκτείνεται ὄρος, διευθυνόμενον ἀπ' ἄρκτου πρὸς μεσημβρίαν καὶ νότον καὶ περιβαῖνον πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω εἰς τὴν Ἐρυθρὰν καλουμένην θάλασσαν· εἰς τὸ ὄρος δὲ τοῦτο ὑπάρχουσι καὶ τὰ λατομεῖα, ἀπ' ὧν ἐκόπησαν οἱ λίθοι τῶν Πυραμίδων τῆς Μέμφιδος (1). Αὐτόθι δὲ λῆγον τὸ ὄρος, ἀνακάμπει πρὸς τὸ προειρημένον μέρος, καὶ ἐκτείνεται εἰς μῆκος μέγιστον, καθ' ἃ ἐπληροφόρηθη, ὅσον δύο μηνῶν δρόμον ἀπ' ἀνατολῶν πρὸς δυσμᾶς· εἶνε δὲ αἱ πρὸς ἀνατολὰς ἐσχατιαὶ αὐτοῦ λιθωνοφόροι. Καὶ τὸ μὲν πρὸς τὴν Ἀραβίαν ὄρος εἶνε τοιοῦτον. Κατὰ

(1) Μέχρι τῆς σήμερον σώζονται τὰ λατομεῖα ταῦτα κατ' αὐτὸ τοῦ Ἀραβικοῦ ὄρους τὸ μέρος, τὸ νῦν Τοῦρα καλούμενον καὶ κείμενον ἐπακριβῶς ἀντικρὺ τῶν Πυραμίδων τῆς Μέμφιδος. Ἰσοδοὶ λαξεύονται ἀγροῦσιν εἰς τὰ ἔγκατα τοῦ ὄρους, ὅπου στοαὶ χειροποίητοι, ἀπέραντοι καὶ ἀναρίθμητοι. Ἐπὶ τῶν τοίχων δὲ τῶν στοῶν τούτων ὑπάρχουσιν ἐπιγραφαὶ ἰερογλυφικαί, ἀναφέρουσαι ἐπὶ τίνος Φαραὼ ἠνοίχθη τὸ λατομεῖον καὶ πρὸς οἰκοδομὴν τίνος πυραμίδος ἡ ναοῦ.

δὲ τὸ πρὸς τὴν Λιβύαν μέρος τῆς Αἰγύπτου ἐκτείνεται ὄρος ἄλλο, πετρῶδες καὶ ἀμμοσκεπές, ἐφ' οὗ ἴστανται αἱ Πυραμίδες, διευθυνόμενον καὶ αὐτὸ, ὡς τὸ Ἀραβικόν, πρὸς μεσημβρίαν. Ἡ ἄνωθι λοιπὸν τῆς Ἡλιουπόλεως χώρα τῆς Αἰγύπτου, οὐχὶ πᾶσα, ἀλλ' ὅσον τεσσάρων ἡμερῶν ἀνάπλου, εἶνε, ὡς εἰπεῖν, στενὴ τις Αἰγύπτου· διότι τὸ μεταξύ τῶν εἰρημένων ὁρέων διάστημα εἶνε πεδιάς, μὴ ἔχουσα, καθ' ἃ παρετήρησα, πλάτος μείζον τῶν διακοσίων σταδίων κατὰ τὸ στενώτερον αὐτῆς μέρος ἀπὸ τοῦ Ἀραβίου εἰς τὸ Λιβικὸν ὄρος. Παραιτέρω δὲ πάλιν γίνεται ἡ Αἰγύπτου εὐρυτέρα.

§ 9. Τοιαύτη μὲν ἡ φυσικὴ κατάστασις τῆς χώρας ταύτης. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἡλιουπόλεως μέχρι τῶν Θηβῶν εἶνε ἀνάπλους μὲν ἑννέα ἡμερῶν, στάδια δὲ τέσσαρες χιλιάδες ὀκτακόσια ἐξήκοντα, καὶ σχεῖνοι ὀγδοήκοντα εἰς. Εἶπον ἤδη ἀνωτέρω, ὅτι τῆς Αἰγύπτου τὸ πλάτος εἶνε, παρὰ τὴν θάλασσαν, τριῶν χιλιάδων καὶ ἑξακοσίων σταδίων· τὸ δὲ μῆκος αὐτῆς ἀπὸ μὲν τῆς θαλάσσης εἰς τὰ μεσόγεια μέχρι Θηβῶν εἶνε στάδια ἑξακισχίλια καὶ ἑκατὸν εἰκοσίν· ἀπὸ δὲ τῶν Θηβῶν μέχρι τῆς Ἐλεφαντίνης καλουμένης στάδια χίλια ὀκτακόσια.

§ 10. Τὸ πλεῖστον λοιπὸν τῆς εἰρημένης χώρας ἐφαίνετό μοι, ὅτι εἶνε, ὡς ἔλεγον καὶ οἱ ἱερεῖς, γῆ ἐπίκτητος τοῖς Αἰγυπτίοις· διότι τὸ μεταξύ τῶν εἰρημένων ὁρέων, τῶν ὑπεράνω τῆς Μέμφιδος κειμένων, μέρος μού ἐφαίνετο ὡς νὰ ἦτο ποτε κόλπος θαλάσσης οἷά εἰσι καὶ τὰ περὶ τὸ Ἴλιον, καὶ τὴν Τευθρανίαν, καὶ Ἐρεσον, καὶ Μαιανδρου πεδίον, μέρη· εἰ καὶ ταῦτα εἶνε μικρὰ καὶ μὴ δυνάμενα νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὰ μεγάλα· διότι

οὐδεὶς τῶν ποταμῶν, τῶν προσχωσάντων τὰ μέρη ταῦτα, δύναται νὰ παραβληθῆ ὡς πρὸς τὸ μέγεθος πρὸς ἕνα τῶν στομιῶν τοῦ ἑπταστόμου Νεῖλου. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλοι ποταμοί, οἵτινες, καὶ τοὶ οὐχὶ ὅσον ὁ Νεῖλος μεγάλοι, ἀνέδειξαν ὅπως ἔργα μεγάλα. Δύναμαι δὲ νὰ ὀνομάσω πολλοὺς, καὶ μάλιστα τὸν Ἀχελῶν, ὅστις, ῥέων διὰ τῆς Ἀκαρνανίας καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν θάλασσαν, ἤνωσεν ἤδη τὰς ἡμῖς τῶν Ἑχινῶδων πρὸς τὴν στερεάν.

§ 11. Ὑπάρχει δ' ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, οὐ μακρὰν τῆς Αἰγύπτου, κόλπος θαλάσσης, μακρὸς καὶ στενὸς ὅσον θὰ εἶπω: εἴαν τις ἀρχίσῃ νὰ ἐκπλῆ ἐκ τοῦ μυχοῦ πρὸς τὴν εὐρεῖαν θάλασσαν, χρειάζεται τεσσαράκοντα ἡμερῶν κωπηλασίαν, ἵνα διέλθῃ ὅλον τὸ μῆκος τοῦ κόλπου· τὸ δὲ μέγιστον αὐτοῦ πλάτος εἶνε ἡμισσίας ἡμέρας πλοῦ· συμβαίνει δ' ἐν αὐτῷ καθεκάστην ἡμέραν παλίρροια. Φρινωῶ λοιπὸν, ὅτι καὶ ἡ νῦν Αἰγύπτου τοιοῦτόν τινα ἄλλοτε ἀπέτελει κόλπον, ὥστε ὁ μὲν ἐκ τῆς βορείας θαλάσσης (τῆς Μεσογείου) κόλπος προεῖχεν εἰς τὴν Λιβυαίαν, ὁ δὲ Ἀραβικὸς, περὶ οὗ θὰ εἶπω ἀμέσως, προεῖχεν ἐκ τῆς νοτίου θαλάσσης (τῆς Ἐρυθρᾶς) εἰς τὴν Συρίαν· ἐπειδὴ δὲ οἱ δύο αὐτοὶ κόλποι ἐχωρίζοντο ἀπ' ἀλλήλων διὰ μικροῦ διαστήματος γῆς, εὐκολον θὰ ἦτο νὰ συνενωθῶσιν οἱ μυχοὶ τῶν. Ἐάν λοιπὸν ὁ Νεῖλος ἐκτρέψῃ ποτὲ τὸ ρεῖθρόν του πρὸς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον, τί τὸ κωλύον ὅπως πληρωθῇ οὗτος ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἐντὸς εἰκοσι χιλιάδων ἐτῶν; Ἐγὼ νομίζω μάλιστα, ὅτι καὶ ἐντὸς δέκα χιλιάδων ἐτῶν δύναται νὰ συντελεσθῇ τοῦτο· διὰ λοιπὸν κατὰ τὸν προῦπαρξάντα ἐμοῦ

χρόνον νὰ μὴ καταχωσθῇ ὁ Αἰγύπτιος κόλπος, καὶ μείζων ἔτι αὐτοῦ, ὑπὸ τῆς ἐνεργείας ποταμοῦ τοσοῦτον μεγάλου καὶ ἐργατικοῦ; (ἀκολουθεῖ]

ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΩΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

ὑπὸ

Α. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΥ.

(Συνέχεια.)

1.

ΑΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΣ.

52—62 Μ. Χ.

Μάρκος ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ εἰς τῶν 72 μαθητῶν, ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, μετὰ τὸν ἐκ Ρώμης ἐπὶ Κλαυδίου γενομένον διωγμὸν τῶν Ἰουδαίων, εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἵνα ἰδρῶσιν αὐτοὶ καὶ διοικήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Αἰγύπτου. Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ συνέταξε τὸ ἑαυτοῦ Εὐαγγέλιον Ἑλληνιστί. Οἱ Ἐθνικοὶ, διερεθισθέντες ὑπὸ τῶν φανατικῶν ἱερέων τοῦ Σαράπιδος κατὰ τινὰ τῶν ἐν τῷ Σαράπειῳ θρησκευτικῶν ἑορτῶν, ὤρμησαν λυσσαλέοι κατὰ τοῦ Ἀποστόλου, συνέλαβον αὐτὸν καὶ σύροντες ἐπὶ τῶν πετρῶν ἐτελείωσαν αὐτὸν διὰ μαρτυρικοῦ θανάτου, κατὰ τὸ 4ον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Νέρωνος, τῷ 62 ἔτει Μ. Χ., τῇ κ' Ἀπριλίου, ὅτε καὶ τὴν μνήμην αὐτοῦ ἑορτάζει ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Τὸ λείψανον αὐτοῦ διετηρεῖτο ἀλύμαντον μέχρι τοῦ ἡ αἰῶνος ἐν τῷ μετέπειτα ἀνεγερθέντι ἐπιτυμβίῳ ναυίδιῳ εἰς τὸ Βουκόλιον, ὅπου ἔλαβε τὸν μαρτυρικὸν στέφανον. Ἡδὲ δ' ἔπειτα ἐκεῖθεν ἀνελήθη καὶ ὑπό τι-

νας περιστάσεις, εἶνε ἄγνωστον, ὡς ἐπίσης ἀβέβαιον εἶνε καὶ ἂν λάθρα ὑπὸ Ἑνετῶν μετηνέχθη εἰς Ἑνετίαν καὶ, κατὰ τὴν κοινὴν γνώμην, σώζεται ἐκεῖσε· διότι, ὡς γνωστὸν, οὐδεὶς πώποτε ἠδυνάθη νὰ εἰσελθῇ ἐν τῷ ἀπορήτῳ τόπῳ τοῦ δουκικοῦ παλατιοῦ, ἔνθα, κατὰ τὸν ἰσχυρισμὸν τῶν Ἑνετῶν, ἐφυλάσσετο τὸ πολύτιμον λείψανον. Πολλοὶ δὲ ἰσχυρίζονται, ὅτι οἱ Ἑνετοὶ, θέντες τὴν ἑαυτῶν πόλιν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἐπενόησαν τὴν διήγησιν τῆς ἐξ Ἀλεξανδρείας λαθραίας μετακομιδῆς τοῦ λείψανου, ἵνα περιποιήσωσιν εἰς τὴν Ἑνετίαν μείζονα σεβασμὸν καὶ πλειοτέραν ἀφοσίωσιν ἐκ μέρους τῶν Ἀνατολιτῶν.

2.

ΑΝΙΑΝΟΣ.

(62—85 Μ. Χ.)

Τὸν Ἁγίον Μάρκον διεδέξατο ὁ Ἀνιανός, περὶ οὗ Εὐσέβιος ὁ Παμφίλου λέγει, ὅτι ἦτον ἄνθρωπος ἀρεστὸς τὸ Θεῷ καὶ θαυμάσιος κατὰ πᾶσαν τὴν συμπεριφορὰν του. Ἀπέθανε δὲ τῷ δ' ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Δομιτιανοῦ, τῷ 85 ἔτει Μ. Χ.

3.

ΑΒΙΛΙΟΣ.

(85—98 Μ. Χ.)

Τὸν Ἀνιανὸν διεδέξατο Ἀβίλιος, ὁ κατὰ τοὺς Ἀραβας μὲν Με λ ι ἄ ν, κατὰ τοὺς Κόπτας δὲ Μ ἰ λ β ι. Διῶκσε τὰ τοῦ θρόνου ἐπὶ 13 ἔτη, καὶ ἀπέθανε θάνατον μαρτυρικὸν τῷ α' ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ, τῷ 22 Φεβρουαρίου τοῦ 98 ἔτους Μ. Χ.]

4.

ΚΕΡΔΩΝ.

(98—109 Μ. Χ.)

Τοῦ Ἀβιλίου ἀποθανόντος, ἐξελέχθη πα-

τριάρχης ὁ Κέρδων, ὅστις διήκονε τὰ τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ 11 ἔτη, καὶ ἀπέθανε τῷ 16 ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Τραϊανοῦ, τῇ 5 Ἰουνίου 109 Μ. Χ.

5.

Π Ρ Ι Μ Ο Σ.

(109—122 Μ. Χ.)

Τὸν Κέρδωνα διεδέξατο ἐπὶ τοῦ θρόνου ὁ Πρίμος, καλούμενος ὑπὸ τῶν Ἀράβων Ἀβρίμιος ἢ Ἐφραμίος. Κυβερνήσας δὲ ἐπὶ ἔτη 11 τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας, ἀπέθανε τῷ ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδριανοῦ, τῇ 17 Ἰουλίου τοῦ 122 Μ. Χ.

6.

Ι Ο Υ Σ Τ Ο Σ.

(122—130 Μ. Χ.)

Τὸν Πρίμον διεδέξατο ὁ Ἰούστος, πατριάρχης κατ' Εὐσέβιον ἐπὶ ἔτη 8, καὶ ἀποθανὼν τῷ 10 ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Ἀδριανοῦ, μετὰ τὴν 11 Αὐγούστου τοῦ 130 Μ. Χ.

7.

Ε Υ Μ Ε Ν Η Σ.

(130—143 Μ. Χ.)

Τὸν Ἰούστον διεδέξατο ὁ Εὐμένης ἢ κατ' ἄλλους Ὑμέναιος, ὅστις ἐπατριάρχευσε μὲν κατ' Εὐσέβιον ἔτη 17, ἀπέθανε δὲ κατὰ Κόπτας τῇ 1 τοῦ μηνὸς Φαόφι, ἐξ οὗ συνάγεται, ὅτι ἀπέθανε τῷ 5 ἔτει τῆς βασιλείας Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς, τῇ 7 Ὀκτωβρίου τοῦ 143 Μ. Χ.

8.

Μ Α Ρ Κ Ο Σ Β'.

(143—154 Μ. Χ.)

Μάρκος Β', ὁ καὶ Μαρκιανός, ἀνήλθεν εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας μετὰ τὸν Εὐμένην, καὶ διώκησε τὴν Ἐκκλη-

σίαν ἐπὶ 10 ἔτη κατ' Εὐσέβιον. Ἀπέθανε δὲ κατὰ Κόπτας τῇ 8 τοῦ μηνὸς Τυβί, ἦτοι τῇ 1 Ἰαννουαρίου τοῦ 154 ἔτους Μ. Χ., ἐν τῷ 15 ἔτει τῆς βασιλείας Ἀντωνίου τοῦ Εὐσεβοῦς.

9.

Κ Η Λ Α Δ Ι Ω Ν.

(154—167 Μ. Χ.)

Τὸν Μάρκον Β' διεδέξατο ὁ Κηλαδίαν, ὅστις, πατριάρχης εἶπε ἰδ', ἀπέθανε κατὰ τὸν Ἐλμακίν τῇ 9 τοῦ μηνὸς Ἐπιφι, ἦτοι τῇ 3 Ἰουλίου 167, ἐν τῷ 7 ἔτει τῆς συμβασιλείας τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου καὶ Λουκίου Οὐήρου.

10.

Α Γ Ρ Ι Π Π Ι Ν Ο Σ.

(167—180 Μ. Χ.)

Διάδοχος τοῦ Κηλαδίωνος ἐγένετο ὁ Ἀγριππίνος, ὅστις, πατριάρχης εἶπε ἰδ', ἀπέθανε τῷ 1 ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Κομμόδου, τῇ 6 τοῦ αἰγυπτιακοῦ μηνὸς Μεσχίρ, ἦτοι τῇ 30 Ἰαννουαρίου τοῦ 180 ἔτους Μ. Χ.

11.

Ι Ο Υ Λ Ι Α Ν Ο Σ.

(180—189 Μ. Χ.)

Τὸν Ἀγριππίνον διεδέξατο ὁ Ἰουλιανός, ὃς ὁ Εὐσέβιος ἐγκωμιάζει τὰς γνώσεις καὶ τὴν ἀρετὴν. Ἀπέθανε, κατὰ τὸν αὐτὸν συγγραφέα, τῷ 1 ἔτει τῆς τοῦ Κομμόδου βασιλείας, ἦτοι τῷ 189 Μ. Χ. κατὰ Κόπτας δὲ τῇ 2 τοῦ αἰγυπτιακοῦ μηνὸς Φαμενώθ, ἀντιστοιχοῦσα τῇ 4 Μαρτίου κατ' ἡμᾶς.

12.

Δ Η Μ Η Τ Ρ Ι Ο Σ.

(189—231 Μ. Χ.)

Τὸν Ἰουλιανὸν διεδέξατο εἰς τὴν πατριαρχίαν ὁ Δημήτριος, ἀνὴρ ἐγγαμος, ἀλλ' ἐν

τελείᾳ ἐγκρατείας καὶ σωφροσύνης βιῶν. Πασιγνώστος εἶπε ἢ ἔρις αὐτοῦ μετὰ τοῦ Ὀριγένους, ὃν κατηνάγκασε νὰ ἐξέλθῃ τῆς Ἀλεξανδρείας τῷ 231 Μ. Χ., καὶ διενήργησε μετὰ τοῦτο τὴν καταδίκην αὐτοῦ ὑπὸ Συνόδου, ἣν ἐπὶ τούτῳ συνεκάλεσεν. Ἀπέθανε δὲ κατ' αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔτος 231, τῇ 8 Ὀκτωβρίου, ἐν τῷ 1 ἔτει τῆς βασιλείας τοῦ Ἀλεξάνδρου Σεβήρου.

13.

Η Ρ Α Κ Λ Α Σ.

(231—247 Μ. Χ.)

Τὸν Δημήτριον διεδέξατο εἰς τὸν πατριαρχικὸν θρόνον ὁ τοῦ Ὀριγένους διάδοχος εἰς τὴν Ἀλεξανδρινὴν Σχολὴν Ἡρακλᾶς, ὅστις διώκησε τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ 16 ἔτη, καὶ ἀπέθανε τῇ 5 Δεκεμβρίου τοῦ ἔτους 247, κατὰ τὸ ἔτος τῆς συμβασιλείας τῶν δύο Φιλίππων.

14.

Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Σ.

(247—264 Μ. Χ.)

Τὸν Ἡρακλᾶν διεδέξατο, κατὰ τινὰς μὲν ἀμέσως, κατ' ἄλλους δὲ μετὰ ἐνιαύσιον χηρείαν τοῦ θρόνου, ὁ Διονύσιος, μαθητὴς τοῦ Ὀριγένους, ἀνὴρ πεπαιδευμένος καὶ ἐνεργητικώτατος. Κατὰ τὸ δεκαεπτὰετὲς διάστημα τῆς ποιμαντορίας του πλείστας ἔγραψεν ἐπιστολάς δογματικὰς, συμβουλευτικὰς, εἰρηνικὰς καὶ ἄλλας πρὸς διαφόρους. Τῷ 254 ἔπει δι' ὀμιλίας ἐμβριθοῦς καὶ πειστικῆς ἐπέστρεψε τοὺς κατοίκους τῆς Ἀρσινόης εἰς τ' ἀληθῆ τῆς Ὀρθοδοξίας δόγματα, ἀποκλανηθέντας πρὸς μικρὸν ἐν τῇ κακοδοξίᾳ. Τῷ 257 ὁμολογήσας τὸν χριστιανισμὸν ἐνώπιον τοῦ Ἐπαρχοῦ τῆς Αἰγύπτου Αἰμιλιανοῦ, ἐξωρίσθη ὑπ' αὐτοῦ εἰς Λιβύαν, ὁπόθεν ἀνακλιθεὶς, ἀ-

ποκατέστη εἰς τὸν θρόνον του μετὰ 3 ἔτη. Ἀπέθανε δὲ τῇ 10 Σεπτεμβρίου τοῦ 264 ἔτους, ἀρχομένου τοῦ 10 ἔτους τῆς βασιλείας τοῦ Γαλλιανοῦ.

15.

Μ Α Ξ Ι Μ Ο Σ.

(264—282 Μ. Χ.)

Τὸ Διονύσιον διεδέξατο ὁ Μάξιμος, ὅστις, ἱερεὺς ὢν, συνηκολούθησε τῷ Πατριάρχῃ αὐτῷ κατὰ τὴν ἐξορίαν του. Ἀπέθανε δὲ τῇ 9 Ἀπριλίου τοῦ 282 ἔτους Μ. Χ., κατὰ τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς βασιλείας τοῦ Πρόβου.

16.

Θ Ε Ω Ν Α Σ.

(282—307 Μ. Χ.)

Τὸν Μάξιμον διεδέξατο ὁ Θεωνᾶς, ὅστις διώκησεν ἱεροπρεπῶς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐπὶ 18 ὅλα ἔτη. Ἐπὶ τῆς πατριαρχείας αὐτοῦ συνέβη ὁ ἐπὶ Διοκλητιανοῦ φοβερός διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν, ὅστις ἐχρησίμευσεν ὡς ἀφετηρία νέας ἐποχῆς ἐν Αἰγύπτῳ, τῆς καλουμένης Ἐποχῆς τῶν Μαρτύρων, ἣ χροῶνται μέχρι σήμερον οἱ Κόπται ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς αὐτῶν χρονικοῖς. Ἀπέθανε δὲ τῷ 10 ἔτει τῆς συμβασιλείας Διοκλητιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ Ἡρακλέους, δεκάτῳ ἔκτῳ δὲ τῆς ἐποχῆς τῶν Μαρτύρων, ἦτοι τῇ 23 Αὐγούστου τοῦ 300 ἔτους Μ. Χ.

17.

Α Γ Ι Ο Σ Π Ε Τ Ρ Ο Σ.

(300—311 Μ. Χ.)

Τὸν Θεωνᾶν διεδέξατο ὁ Πέτρος, ἐκλεχθεὶς Πατριάρχης κατὰ τὸ μεταξὺ τῆς 23 Αὐγούστου καὶ 23 Φεβρουαρίου τρίμηνον διάστημα.

Διόκησε συνετῶς τὴν Ἐκκλησίαν ἐπὶ 11 ἔτη. Τῷ 303 καθήρσε Μελέτιον, τὸν ἐπίσκοπον Λυκουπόλεως, περιπεσόντα εἰς ἀποστασίαν καὶ αἵρεσιν, καὶ ἄλλα ἐγκλήματα. Τῷ 306 συνέταξε Κανόνας περὶ τῆς διαγωγῆς τῶν πιστῶν πρὸς τοὺς εἰς διωγμὸν περιπίπτοντας ἀδελφούς. Τῷ 301 ἐδέχθη μετὰ πολλῶν ἄλλων ἐπισκόπων τὸν στέφανον τοῦ μαρτυρίου, τῇ 29 τοῦ Αἰγυπτιακοῦ μηνὸς Ἀθύρ, ἥτοι τῇ 24 Νοεμβρίου (ὅτε καὶ τὴν μνήμην αὐτοῦ ἐπιτελεῖ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία), κατὰ τὸ ἄετος τῆς συμβασιλείας Δικινίου καὶ Μαξιμίνου Δάζα.

18.

Α Χ Ι Α Δ Α Σ.

(311—312 Μ. Χ.)

Οὗτος, προχειρισθεὶς εἰς ἱερέα καὶ διαπιστευθεὶς τὴν διεύθυνσιν τὴν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σχολῆς ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πέτρου, διεδέξατο αὐτὸν εἰς τὴν πατριαρχίαν. Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 312 ἐδέξατο εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν τὸν διάκονον Ἄρειον, ὃν ὁ προκατοχὸς του εἶχεν ἀφορίσει ὡς ἀψωσιωμένον εἰς τὰς κακοδοξίας τοῦ Μελετίου, καὶ προχειρίσεν ἀκολούθως αὐτὸν εἰς ἱερέα. Ἀπέθανε δὲ περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰουνίου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

19.

Α Δ Ε Ξ Α Ν Δ Ρ Ο Σ.

(312—326 Μ. Χ.)

Τὸν Ἀχιλλᾶν διεδέξατο ὁ Ἀλέξανδρος, οὗ ἡ διοίκησις ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς πολυτάραχος, ἔνεκεν τῶν πειρασμῶν τοῦ Μελετίου. Τῷ 321 ἀφώρισε τὸν ἱερέα Ἄρειον, διότι οὗτος ἤρξατο κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος κηρύσσειν τὴν

περὶ τοῦ Χριστοῦ αἵρεσιν του. Τῷ 325 παρέστη μετὰ τοῦ διακόνου αὐτοῦ Ἀθανασίου εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ Σύνοδον. Τῷ δὲ ἐπομένῳ ἔτει 326 ἀπέθανε, τῇ 22 τοῦ Αἰγυπτιακοῦ μηνὸς Φαρμοῦτι, ἥτοι τῇ 19 Ἀπριλίου, ἡμέρα Δευτέρα (Tillemont), τρίτῳ δ' ἔτει τῆς βασιλείας Κωνσταντίνου τοῦ μεγάλου.

(ἀκολουθεῖ.)

ΣΥΝΟΨΙΣ

ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ (1)

Πρῶτος τῆς νήσου κάτοικος καὶ διάφορα αὐτῆς ὀνόματα.

Πρῶτος τῆς νήσου κάτοικος μετὰ τὸν Κατακλυσμὸν ὑπῆρξε, φαίνεται, ὁ Χέττιμος, υἱὸς τοῦ Ἰωβᾶν, υἱοῦ τοῦ Ἰάρεθ, ἐξ οὗ καὶ

(1) Ἡ ἱστορία τῆς Κύπρου, ἡ κατὰ τὸ 1788 ὑπὸ τοῦ σοφοῦ καὶ φιλοπάτριδος Ἀρχιμανδρίτου, Κυπριανοῦ, συγγραφείσα, παντελῶς ἐξέλιπε. Τὸ ὑπέρογκον τῆς δαπάνης ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου αὐτῆς ὄγκου εἰς οὐδένα μέχρι σήμερον ἐπέτρεψε νὰ ἐπιχειρήσῃ δευτέραν τῆς πολυτίμου ταύτης βίβλου ἐκδοσιν, καὶ μετὰ τινα ἴσως ἔτη οὐδὲ φύλλον αὐτῆς θὰ ὑπάρχη. Ἴνα μὴ ἀπολεσθῶσι λοιπὸν οἱ κόποι τοῦ σοφοῦ ἀνδρός, ἀλλ' οὔτε οἱ πατριωταί μου καταδικασθῶσιν εἰς αἰώνιαν τῆς ἱστορίας τῆς πατρίδος τῶν ἁγίων, ἀπεφάσισα νὰ ἀναδημοσιεύσω διὰ τοῦ περιοδικοῦ ΚΕΚΡΟΥΨ τὰ σπουδαιότερα αὐτῆς, συνοψίζων αὐτὰ καὶ μεταχειριζόμενος γλώσσαν ὑποφερτὴν εἰς τὴν σημερινὴν ἐποχὴν. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι, οὕτω πράττων, θὰ εὐχαριστήσω πολλοὺς καὶ μάλιστα Κυπρίους, ὧν οἱ πλεῖστοι οὐδὲ τὴν ὑπαρξιν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος ἱστορίας ἴσως γνωρίζουσι. ΘΕΟΔΟΥΛΟΣ ΚΩΝΣΙΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

τὸ ὄνομα ἡ νῆσος ἔλαβε κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς Κεφ. ΚΓ'. Προφ. Ἰσ. καὶ Κεφ. Β'. Ἱερ. Χεττιμᾶ τὸ πρῶτον κληθεῖσα. Ὁ Ἰωσὴφος ἐν τῷ περὶ Ἰουδαϊκῆς Ἀρχαιολ. βιβλ. α. Κεφ. ζ. σαφέστερον περὶ τούτου ὁμιλεῖ· ἁ Χέττιμος δὲ Χεττιμᾶ τῆς νήσου, ἔσχε, Κύπρος αὕτη νῦν καλεῖται καὶ ἀπ' αὐτῆς νῆσο τε πάσας, καὶ τὰ πλεῖω τῶν παρὰ θάλασσαν, Χεττιμᾶ ὑπὸ Ἑβραίων ὀνομάζεται, μάρτυς δέ μου τοῦ λόγου, μία τῶν ἐν Κύπρῳ πόλεων ἰσχύσασα, τὴν προσηγορίαν φυλάξει. Κίτιον γὰρ ὑπὸ τῶν ἐξελληνισάντων αὕτη καλεῖται, μηδ' οὕτω διαφυγοῦσα τὸ Χεττιμᾶ τὸ ὄνομα καὶ ὁ Ζωναράς· παράσημ. α. Χεττιμᾶ τὴν νῆσον συνώκησεν ὁ Χεττιμᾶ, ἡ Κύπρος αὕτη ἐστὶ, παρ' Ἑλλήνων οὕτω κληθεῖσα. Ὁ δὲ Ἐπιφάνειος, Τομ. Β'. β. βλ. α. οὕτω λέγει· Παντὶ δὲ δῆλον ἐστίν, ὅτι, Κίτιον, ἡ Κυπρίων νῆσος καλεῖται· Κίτιοι γὰρ οἱ Κύπριοι. Ἐκλήθη δὲ καὶ Κεραστία καὶ Κεραστὶς, ὡς Μένανδρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου, καὶ Εὐστάθιος εἰς Διονύσιον, καὶ Ξεναγόρας ἐν τῷ περὶ νήσων, διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς ἐξοχὰς καὶ ἄκρα, ἅτινα καὶ κέρτασ ἐκάλουον. Καὶ ὁ Στέφανος τὰ αὐτὰ λέγει· Ἐκλήθη ἡ Κύπρος ἀπὸ τὰ πολλὰ ἄκρα ἔχειν. Καὶ τῶντι οἱ πρὸς τὴν πόλιν τῆς Χρυσόχου πλεονεῖ, ἐνθα ἦν ἡ μυθολογομένη πηγὴ τοῦ Ἐρωτος, ἐλέπουσι μακρῶθεν τὴν νῆσον ἐν σχήματι κερατοειδεῖ. Ὁ δὲ Νόννος ἄλλην φέρων περὶ τοῦ ὀνόματος τούτου αἰτίαν λέγει ὅτι, ἐπειδὴ καὶ ἐν Κύπρῳ ἐγεννᾶτο εἶδος τι κερατοειδοῦς ἄφωσι, διὰ τοῦτο καὶ ἡ νῆσος οὕτω ἐπεκλήθη. Διονυσιακά, βιβ. ε. Ἐνθεν ἀνεξίτητοις Κερασίδοις ἐνδοθεὶς Κύπρου, φηρῶν εὐκεράων διδυμόχροος ἤθεε φύτλη.

Ἐκλήθη δὲ καὶ Ἀσπιλία, ἥτοι ἀλιευτικὴ, ὡς Νικόστρατος ἰστορεῖ, ἀπὸ λίμνης τινα θαθεῖαν καὶ πλήρη ἰχθύων. Ὁ Βεργίλιος ὁμοίως καὶ ὁ Ὀβίδιος καὶ ἄλλοι ποιηταὶ λέγουσιν ὅτι ἐκλήθη οὕτω διὰ τὴν ἐν αὐτῇ τιμωμένην Ἀφροδίτην, ἧς ἡ ὠραιότης παρέσυρε θεοὺς τε καὶ ἀνθρώπους καὶ πανταχόθεν εἰς τὴν νῆσον ἔτρεχον ἵνα τῇ θεᾷ λατρίαν προσφέρουσιν. Ἐκλήθη καὶ Κρύπτος. Πλίνιος καὶ Εὐστάθιος. Οἱ δὲ Κρύπτον κληθῆναι αὐτὴν λέγουσι διὰ τὸ κεκρύβθαι ὑπὸ θαλάσσης. Καὶ Κολλινα λατινιστί, ἥτοι λοφώδης. Καὶ Χαλκώδης, διὰ τὸ ἄφθονον τοῦ ἐν αὐτῇ χαλκοῦ. Καὶ Ἀκαμαντὶς, παρὰ τοῦ Ἀκάμαντος, τοῦ περιφήμου ἐκείνου Ἀθηναίου στρατηγοῦ, τοῦ κτίσαντος τὴν πόλιν Ἀκάμαντα. Ὁς ἦν ἄερος φίλος τῶν Τρωαδιτῶν, καὶ ἐκυριεύσεν αὐτῆς διὰ χρόνον, ὡς λέγει ὁ Πλίνιος. Καὶ Παρία ἀπὸ τὸν ψευδώνυμον θεὸν Πάρον, τὸν τὴν παλαιὰν Πάρον κτίσαντα, περιήρημον ὠφθεῖσαν τῷ πάλαι διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, ἧ ὡς λέγει ὁ Ἀντωνῖνος καὶ ἄλλοι, καὶ ἅπασα ἡ νῆσος ἀφιερῶθη.

Cyprus insula sive Paphos, Veneri consecrata est, in Carpasio mari.

Κύπρος ἡ Πάφος, τῇ Ἀφροδίτῃ ἀφιερῶμένη ἐν τῷ Καρπασίῳ πελάγει.

Καὶ Ὀριώδης παρὰ Νικενέτου ἐρωτικ. Κεφ. ια. φεύγων ὀριώδεα Κύπρον, ὡς ὄρεων πλουτοῦσιν. Καὶ Σφηκεία Εὐστάθιος· εἰς Διονύσιον καὶ Σφηκεία ἡ Κύπρος ἐκλήθη ποτὲ, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν ἐκ Κρήτης, οἱ ἐκαλοῦντο Σφηκες. Καὶ ὁ Πύσιος· τὰ αὐτὰ, καὶ ὁ Λυκόφρων περὶ τῶν πέντε ποταμῶν τῆς Κύπρου λέγει.

Οἱ πέντε δὲ Σφηκείαν εἰς Κεραστίαν,

Καὶ Σάτραχον βλώξαντες, ὑλάτουτε γῆς
Μορρῶ παρικήσουσι τὴν ζηρηθίαν.

Ἐκλήθη δὲ καὶ Φιλορμιστική, ὡς ἐκ τῶν
πολλῶν λιμένων, οὓς εἶχον αἱ δέκα αὐτῆς
πόλεις· Καρπασία, Λάπαθος ἑκατέρα Ἀρσι-
νόη, ἑκατέρα Πάφος, Λεύκολλα, Κίτιον, Κού-
μιον, Σόλοι. Ὁ Στράβων βεβαίωι τούτο, βιβ.
ιδ', καὶ τὸ ἐκ τῆς ἀνθολογίας ἐπίγραμμα·

«Κύπρι φιλομίσειρα φιλόργια σῶζέ με Κίπρι
«Ρωμαϊκούς ἦδη δεσποτα πρὸς λιμένας»

Ἐκλήθη καὶ Σαλαμινία παρὰ τῆς πάλαι
προϋούσης πόλεως Σαλαμίνης, ἥτις ἐπὶ τῶν
ένεα τῆς νήσου βασιλείων, οἵτινες ὑπὲρ τὰ
ὀκτακόσια ἔτη ἐβασίλευσαν, ὑπερεῖχε πλούτῳ
καὶ δόξῃ. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐτιμήθη μάλιστα
καθ' ὃν καιρὸν οἱ Ἀθηναῖοι, στρατηγούντος
τοῦ Κόνωνος, ἐμάχοντο κατὰ τῶν Περσῶν ὑ-
πὲρ τῆς νήσου. Ἐκλήθη δὲ καὶ Μακαρία, ὡς
ἐκ τῆς εὐφόρου αὐτῆς γῆς, ἥτις κατὰ Στρά-
βωνα ἀδελφὴ ἐστὶ τῆς πολυευφόρου Αἰγύπτου,
βιβ. ιδ'. Ἡ Κύπρος κατ' ἀρετὴν οὐδὲ μιᾶς
τῶν νήσων λείπεται, καὶ γὰρ Εὐοῖνος ἐστὶ,
καὶ Εὐελίας, οἷα τε αὐτάρκει χρῆται. Καὶ
ὁ Εὐστάθιος προσθέτει « Ὀλβιώτατοι νησιω-
τῶν οἱ Κύπριοι » καὶ ὁ Αἰλιανὸς ἱστορ. ζῶων
βιβ. ε'. κεφ. νς ἱστορεῖ· Λέγουσι γὰρ Κύπριοι εὐ-
γεων οἰκεῖν χώραν, καὶ ταῖς Αἰγυπτίων ἀρούραις
τολμῶσιν, ἀντικρίνειν τὰς σφετέρας. Κατὰ το-
σοῦτον ἡ χλόη καὶ ὁ χόρτος αὐτῆς γίνονται
δασεῖς καὶ εὐτροφοί, ὥστε ἐπὶ Τυρίων ἢ Φοινί-
κων ἐστέλλοντο αἱ ἔλαφοι αὐτῶν εἰς Κύπρον
διὰ βοσκῆν, ὡς ὁ ἴδιος λέγει· Στέλλονται δὲ
οἱ ἐν σύροις ἔλαφοι ἐπὶ τὴν Κύπρον, πόθω
πῶας τῆς ἐκεῖ, λέγονται γὰρ εἶναι βαθεῖαι,
καὶ νομᾶς ἀγαθὰς ἔχειν. Ἄλλοι ὁμως ἱστορι-
κοὶ λέγουσιν ὅτι τὸ ὄνομα Μακαρία ἐδόθη

αὐτῇ ἀπὸ ἀρχαίας τινος πόλεως οὕτω κα-
λούμενης καὶ κειμένης κατὰ τὰ βόρεια αὐτῆς
μέρη μεταξὺ Κυρηνίας καὶ Ἀκανθοῦς.

Ἐκλήθη ἐπὶ τέλους Κύπρος κατὰ μὲν Κων-
σταντῖνον τὸν Πορφυρογέννητον, Θέμα ἀνατο-
λικὸν, κεφ. ιε', ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Κινήρου,
Κύπρου καλουμένης· κατὰ δὲ τὸν Εὐστά-
θιοι, ἀπὸ φυτὸν τι Κύπρον ἢ Κυπρίνον κα-
λούμενον. Κύπρος ἡ νῆσος ἐν τῷ Παμφυλίῳ
Κόλπῳ ἀπὸ Κύπρου τῆς θυγατρὸς τοῦ Κινή-
ρου, ἢ ἀπὸ τοῦ φουμένου ἐκεῖ ἀνθους, Κύ-
πρου λεγομένου, ἢ Κυπρίνου. Ἄλλοι πάλιν
λέγουσιν ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἐλήφθη ἀπὸ πα-
λαιᾶς τινος πόλεως τῆς νήσου, Κύπρου καλου-
μένης. Ἐκ τῆς πόλεως Κύπρου ληφθῆναι
βούλονται καὶ τὸ τῆς νήσου. Ὀνόμας κοσμ-
φαντασ. βιβ. α' κεφ. λδ', καὶ Ἰσίδωρος βιβ.
ιδ' κεφ. ζ' Cyprus insu a civitate Cy-
pro, quæ in ea est, nomen accepit.
Ὁ δὲ Ζωναρᾶς ἀναλυτ. τόμ. α', λέγει ὅτι ἐ-
πεκλήθη ἡ νῆσος ἀπὸ τοῦ ὀνόματος ὅπερ οἱ
ποιηταὶ ἔδιδον τῇ Ἀφροδίτῃ, Κύπρον αὐτὴν
μετονομάσαντες. Ἡ Κύπρος αὐτὴ ἐστὶ, παρ'
Ἑλλήνων οὕτω κληθεῖσα, διὰ τὴν παρ' αὐ-
τῆς θεᾶν, τὴν Ἀφροδίτην γὰρ, Κύπριν προσ-
ηγόρευσαν. Καὶ ὁ Νόννος Διονυσιακά βιβ. ιγ',
ταῦτά λέγει.

« Κύπρου εὐπετέρυγων θεοδέγμονα Νῆσον
ἐρώτων,

« Κυπρίδος αὐτογόνοιο, φερώνυμον. »

Ὁ δὲ Σουΐδας καὶ Βαρῖνος λέγουσιν ὅτι πα-
ράγεται τὸ ὄνομα τοῦτο ἀπὸ τοῦ τῆς νήσου
καρποφόρου ἐδάφους. Παρὰ τοῦ κυαφόρον, καὶ
λιπαρὰν γῆν ἔχειν.

Μετεκλήθη προσέτι παρὰ τινῶν ἁγίων
πατέρων καὶ νῆσος ἱερά, καὶ φίλη τοῦ Χρι-
στοῦ. Τοῦτο, οἶμαι, ὡς ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς

τὰ αὐτῆς ἔγγονα, διὰ τὸ ὄρθον αὐτῶν καὶ ἀ-
παράτρεπτον δόγμα, τῆς Ἀνατολικῆς τοῦ
Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καίτοι εἰς διάφορα ξένα
ὑποταχθέντα ἑτερόδοξα καὶ ἀσεβῆ, κατὰ δι-
αφόρους καιροὺς, πολλοὺς κινδύνους μετ' εὐ-
χαριστίας ὑπέμειναν, καὶ οἷδεν ἦττον καθ'
ἐκάστην ὑπόμένουσι μέχρι νῦν. Ἄλλὰ καὶ
νέα Ἰουστινιανῆ ἐπωνομάσθη, τιμηθεῖσα ὑπὸ
τοῦ αὐτοκράτορος Ἰουστινιανοῦ τοῦ Ῥινοτή-
του, τῆς ἀνακαινισθείσης ὑπ' αὐτοῦ Ἀμμο-
χούσου ἔνεκεν.

Ταῦτα εἰσὶ σχεδὸν τὰ ἀπὸ διαφόρους εἰς
τὴν νῆσον δοθέντα διάφορα ὀνόματα.

(ἀκολουθεῖ.)

ΠΡΑΞΙΣ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΤΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ.

Τὴν 26 Φεβρουαρίου, ἡμέραν Πέμ-
πτην καὶ ὥραν 6 μ. μ. τὸ Συμβούλιον,
λαβὼν γινῶσιν τὴν πρὸς τὸν Σύλλογον
ἐπιστολῆς τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἀνα-
γνωστηρίου « τὸ Σεράπειον », δι' ἧς τοῦ-
το, ἀναγγέλλον αὐτῷ τὴν σύστασίν του,
καὶ ἀποστέλλον τὸν Κανονισμόν του,
ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμίαν του, ἵνα συνδέ-
σῃ σχέσεις μετὰ τοῦ Συλλόγου καὶ συν-
εργασθῇ ἀπὸ κοινοῦ μετ' αὐτοῦ πρὸς ἀ-
νάπτυξιν τοῦ κοινωφελούς ἡμῶν σκοποῦ.

Ἐπεφόρτισε τὸν Κον Πρόεδρον ν'
ἀνακοινῶσιν πρὸς τὸ Προεδρεῖον τοῦ
Ἀναγνωστηρίου τὰ ἐπόμενα:

Α) Ὁ Φιλεκ. Σύλλογος « ἡ Ἐνότης »
ἐγκάρδιον αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν ἐπὶ
τῇ συστάσει τοῦ Ἀναγνωστηρίου « τὸ
Σεράπειον » καὶ, εὐχόμενος αὐτῷ ταχεῖαν

ἐπίδοσιν καὶ πλήρη ἐπιτυχίαν κατὰ τὴν
ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς καὶ ἐθνωφελούς
ἀποστολῆς, ἣν ἐπαγγέλλεται, σπεύδει
νὰ δηλώσῃ αὐτῷ, ὅτι, τὸ καθ' ἑαυτὸν,
θελεῖ ἀείποτε καταβάλλει πᾶσαν προσπά-
θειαν, ὅπως φανῇ χρήσιμος τῷ Ἀνα-
γνωστηρίῳ, καὶ συντελέσῃ τὸ κατὰ δύ-
ναμιν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ, πρὸς ὃν
συνέστη, ὑψηλοῦ σκοποῦ.

Β) Πάντα τὰ μέλη τοῦ Ἀναγνωστη-
ρίου, παρεπιδημοῦντα εἰς Κάϊρον, θέ-
λουσιν ἀπολαύει τοῦ πλεονεκτήματος τοῦ
νὰ παρίστανται εἰς τὰς συνελεύσεις τοῦ
Συλλόγου, νὰ εἰσέρχωνται ἐλευθέρως
εἰς τὸ ἀναγνωστηρίον καὶ τὴν βιβλιο-
θήκην αὐτοῦ, νὰ φοιτῶσιν εἰς τὰς νυκτε-
ρινὰς τοῦ λαοῦ διδασκαλίας, νὰ παρευ-
ρίσκωνται εἰς τὰς παρὰ λογίων γινόμε-
νας διδακτικὰς ὁμιλίαις, νὰ ἔχωσι δὲ καὶ
τὸ δικαίωμα νὰ κάμνωσι καὶ αὐτοὶ τοι-
αύτας, ἐὰν ἔχωσι τὰς πρὸς τοῦτο ἀπαι-
τουμένας γνώσεις.

Γ) Ὁ Σύλλογος ἀποστέλλει δωρεὰν
πρὸς τὸ Ἀναγνωστηρίον τὸ περιοδικὸν
αὐτοῦ « ὁ Κέκροψ ».

Δ) Τὸ περιοδικὸν τοῦ Συλλόγου πα-
ρέχει τὰς στήλας του πρὸς δημοσίευσιν
πάσης δήποτε ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἀναγνω-
στηρίῳ γινόμετων ὁμιλιῶν, ἥτις ἤθελεν
ἐγκριθῆ καὶ ἀποσταλεῖ πρὸς τοῦτο ὑπὸ
τοῦ Συμβουλίου τοῦ Ἀναγνωστηρίου
πρὸς τὴν σύνταξιν τοῦ « Κέκροπος » καὶ

Ε) Ὁ Σύλλογος ἀποστέλλει πρὸς τὸ
Ἀναγνωστηρίον πᾶν βιβλίον, ὅπερ ἤθε-

λεν ἀποσταλεῖ διπλοῦν εἰς τὴν ἑαυτοῦ βιβλιοθήκην.

Δ. Ι. ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ Πρόεδρος
Λ. ΖΗΝΤΖΟΣ Ἀντιπρόεδρος
Ι. ΑΚΑΒΑΛΟΣ Γραμματεὺς
Δ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Ταμίας
Ν. ΜΑΡΑΤΟΣ Σύμβουλος.

Ἐπανόρθωσις.

Εἰς περίεργον ὑπεπέσαμεν ἐκ παραδόξου παραδρομῆς σφάλμα, ὅπερ ἠθέλωμεν ρίψει, κατὰ τὸ σῦνθητες, εἰς βῆρος τοῦ ἀποδιοπομπαίου τράγου, τοῦ αἵροντος τὰς ἀμαρτίαις τῶν συντακτῶν τυπογράφου, καταχωρίζοντες αὐτὸ εἰς τὴν μερίδα, τὴν κοινῶς ἐπιγραφομένην «παροραμάτων διόρθωσις», ἀν μὴ ἦτο σφάλμα ὀρθογραφικὸν οὐσιῶδες, καὶ ἂν μὴ ἦ καθ' ὅλον τὸ ἀ. φυλλάδιον σταθερὰ ἐπανάληψις αὐτοῦ ἐδείκνυσεν, ὅτι δὲν εἶνε τυπογραφικὸν παρόραμα τυχαῖον. Δὲν πρόκειται ἀληθῶς περὶ λεξιδίου τινός, κειμένου που ἐν παραβύστω, καὶ δυναμένου νὰ διαλαθῇ τὴν προσοχὴν ἢ νὰ ἐπισύρῃ τὴν ἐπιείκειαν τῶν λογίων. Πρόκειται περὶ τῆς πρώτης καὶ κυρίας λέξεως τοῦ ἡμετέρου ἔργου, περὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ὅπερ εἰκοσάκις τοῦλάχιστον ἐπαναλαμβάνεται ἐν τῷ ἀ. φυλλάδιῳ, ἐν τῇ μετωπίδι μάλιστα καὶ ὑπὲρ ἐκάστην σελίδαν γράμμασιν ὅλοις κεφαλαίοις, πάντοτε λανθασμένον, μόνον δὲ εἰς ἢ τρεῖς ὀρθῶς γεγραμμένον κατὰ τὰς πλαγίας πτώσεις του.

Αἱ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐντυπώσεις εἶνε ἀληθῶς ἀνεξίτηλοι. Ἐνθυμούμεθα ζωνῶς, καὶ ὡς ἂν ἦτον αὐτὴν τὴν στιγμήν, ὅτι, παῖδες ὄντες, ἐγράψαμεν χιλιάκις τὴν λέξιν Κέκροψ με Ω εἰς τὰ καλλιγραφικὰ ἡμῶν γυμνάσματα, κατὰ τὸ ὑπόδειγμα ἀμυθῶς ἢ ἀπροσέκτου δημοδιδασκάλου. Ἐκτοτε δ' ἐν τῇ διανοίᾳ ἡμῶν ἡ λέξις αὕτη παρίστατο ἐξωγραφημένη διὰ μεγίστου καὶ πλατυτάτου Ω. Ἐνθυμούμεθα μάλιστα καλῶς, ὅτι καὶ εἰς βιβλία πολλάκις ἀνεγνωμεν αὐτὴν οὕτως ἐσφαλμένως γεγραμμένην. Ὑπῆρξε δὲ τοσοῦτον ἐντελής ἢ ἐν τούτων προκύψασα σφαλῆρὰ ἐντύπωση, ὥστε καὶ μετὰ τὴν διόρθωσίν τῆς ἡ λέξις μᾶς φαίνεται κάπως ἀσηχημὸς, γεγραμμένη διὰ τοῦ Ο. Ὑπὸ τὸ κράτος λοιπὸν τοιοῦτης παραδόξου καὶ τελείας πλάνης διατελοῦντες, ἐγράψαμεν καὶ ἐπανελάβομεν πολλάκις τὴν λέξιν Κέκροψ με Ω, ἀνευ τοῦ ἐλάχιστου δισταγμοῦ. Μετὰ τὴν δίκονομὴν ὁμως τοῦ φυλλάδιου τυχαίως πως ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν ἡ ὀρθογραφία τῶν πλαγίων πτώσεων τῆς λέξεως, καὶ ἀπορίσαντες διατὶ τάχα ἔπρεπε νὰ γράψωμεν Γέκρωπος, Κέκρωπα καὶ οὐχὶ Κέκρωπος, Κέκρωπα, κατὰ τὸ Κύκλωψ, Κύκλωπος, Κύκλωπα, προσετρέξαμεν, ἀργὰ πλέον θεῶ! εἰς τοὺς τυφλοσύρτας, τὰ λεξικά δηλ. καὶ τὰς γραμματικὰς, καὶ, ὡ τῆς ἐκπλήξεως! εὔρομεν, ὅτι ἡ λέξις γράφεται διὰ τοῦ Ο!! Καὶ ὁμως

εἴμεθα πεπεισμένοι, ὅτι πλείστοι τῶν λογίων, ὅμοια ἡμῖν πάσχοντες καὶ αὐτοὶ, κακογραφοῦσιν ὁμοίως τὴν λέξιν, χωρὶς καὶ νὰ τὸ ἐννοῶσι. Καὶ δὴ πάντες ὅσοι τῶν ἐνταῦθα λογίων, καὶ αὐτοὶ οἱ διδάσκαλοι μάλιστα, ἐρωτηθέντες παρ' ἡμῶν πῶς ὀρθογραφοῦσι τὴν λέξιν Κέκροψ, ἀπήνησαν ἡμῖν ἰτοιμῶς καὶ ἀδιστακτικῶς « με Ωμέγα ». εἰς τις αἰτῶν μάλιστα, εἰς ἄκρον σκανδαλισθεὶς ἐκ τοῦ πράγματος, ἔσχε τὴν ὑπομονὴν ν' ἀνκιδίφησεν πολλὰ τῶν νεοελληνικῶν ἔργων, καὶ ν' ἀνεύρῃ ἐν τισιν αὐτῶν τὴν λέξιν σταθερῶς καὶ ἐπανελημμένως γεγραμμένην διὰ τοῦ Ω, ἐν δὲ τοῖς πλείστοις διὰ τοῦ Ο. Παραλείποντες δὲ τὰς ἐπιδοθείσας ἡμῖν σημειώσεις καὶ παραπομπὰς εἰς νεωτέρους συγγραφεῖς δευτερευούσης καὶ τριτευούσης ἀξίας (διότι ἐν τοῖς ἀρχαίοις κειμένοις ἡ λέξις ἀπαντᾷ ἀείποτε, ὡς πρέπει, γεγραμμένη διὰ τοῦ Ο), παρατίθεμεν μόνην τὴν ἀφορῶσαν εἰς τὸν πολυμαθῆ καὶ χαλκέντερον Παγκάβην, ὅστις ἐν τῇ ἑαυτοῦ « Ἐπιτομῇ τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, » γράφει ἐν σελίσιν 3, 10 καὶ 247, οὐ μόνον τὸ Κέκροψ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Πελοψ, με ω. Ὡς ἐπίμετρον δὲ ἀναφέρομεν καὶ τοὺς διασήμους ἐλληνιστὰς καὶ συντάκτας τοῦ Γαλλοελληνικοῦ λεξικοῦ, Planche, Alexandre καὶ Défauconpret, οἵτινες μετέφρασαν (σελ. 830, στήλη 6', στοιχ. C τῆς ἐκδόσεως τῶν 1828, καὶ σελ. στήλη, α. στοιχ. C τῆς ἐκδόσεως 1867, τὸ Cecrops διὰ τοῦ Κέκρωψ. Τὸ πά-

θημα ἐν τούτοις αὐτὸ τῶν διασήμων τούτων ἀνδρῶν, ἀπαράλλακτον τῷ ἡμετέρῳ, οὔτε τὴν δικαίαν φήμην αὐτῶν ἐδλάψεν, οὔτε τὴν μεγάλην ἀξίαν τῶν ἔργων τῶν ἡλάττωσε τὸ παράπαν. Καὶ ἄλλα δὲ ἀνάλογα, καὶ βρύτερα μάλιστα τοῦ προκειμένου, σφάλματα σπουδαίων ἀνδρῶν ἠδυνάμεθα ν' ἀπαριθμήσωμεν, εἰ μὴ ἐφρονοῦμεν, ὅτι τὰ τῶν ἄλλων ἀμαρτήματα, κατ' οὐδὲν δικαιολογοῦντα τὸ ἡμέτερον, δεικνύουσιν ἀπλῶς μόνον, ὅτι οὐδεὶς ἀναμάρτητος ἐν τούτοις, ὅσον καὶ ἡ σοφὸς καὶ λόγιος. Προτιμῶμεν νὰ ὁμολογήσωμεν ἀνευ περιφράσεων καὶ ὑπεκφυγῶν, ὅτι ἡμάρτομεν, καὶ σπεύδοντες πρῶτοι εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν, ἔχομεν δι' ἐλπίδος, ὅτι παρὰ τῶν ἀληθῶς λογίων τὸ πρᾶγμα θέλει θεωρηθῆ, ὡς καὶ εἶνε ἀληθῶς, ὡς ἐν ἐκ τῶν ἀτυχῶν ἐκείνων καὶ παραδόξων σφαλμάτων (*lapsus mentis*) εἰς ἀσυχνὰ ὑποπίπτουσιν οἱ γράφοντες, ὅσον καὶ ὡσιν ἐντριβεῖς καὶ προσεκτικοί. Ἐπὶ τῇ πεποιθήσει δὲ, ὅτι τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν, καὶ πλείστοι ἐτι λόγοι ἐξ αὐτῶν, διήλθον τὸ σφάλμα ἀπαρατήρητον, χαίρομεν, ὅτι τὸ ἀτύχημα ἡμῶν καὶ ἡ παρούσα ἐπανόρθωσις θέλουσι γείνει καὶ ἀφορμὴ νὰ μάθωσι τοῦλάχιστον πλείστοι ὅσοι πρᾶγμα, ὅπερ βεβαίως ἠγνόουν ἢ παρέτρεχον πρὸ τούτου ὅτι δηλ. ἐκ τῶν εἰς ὡψ ληγόντων τριτοκλήτων μόνον τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ ὡψ, ὡπὸς (ὄψις) γράφονται διὰ τοῦ

Ω, ὅπερ καὶ φυλάττουσι κατὰ τὸν γνω-
στὸν κανόνα εἰς τὰς πλάγιας πτώσεις των:
Κύκλωψ, Κύκλωπος, αἰγίλωψ, αἰγί-
λωπος κτλ. τὰ δὲ λοιπὰ πάντα διὰ τοῦ
Ο: Κέκρωψ, Πέλωψ, Χέωψ, αἰθίοψ, ἔποψ
κ.τ.λ. Μόνον δὲ τὸ Χέδρωψ, Χέδροπος
διφορεῖται, ἀπαντῶν καὶ Χέδρωψ, Χέ-
δρωπος, κατὰ λάθος, φρονοῦμεν, τῶν
ἀντιγραφῶν· διότι εἶνε πιθανῶς λέξις
ξενικῆ, σιμιτικῆς καταγωγῆς, ἧς ἀνά-
λογος εὑρηται ἐν τῇ ἀραβικῇ ἢ λέξις
Χ α ρ ο ὐ β, σημαίνουσα τὸ γνωστὸν
ξυλοκέρατον, ὅπερ εἶνέ καὶ αὐτὸ χέ-
δρωψ. Τὸ δὲ κέκρωψ ἀπαντᾷ μὲν Ω, μόνον
ἐνεκα λάθους τῶν ἀντιγραφῶν, ἀντι-
τοῦ κ έ ρ κ ω ψ, σημαίνοντος ὄν κερκο-
φόρον, πίθηκον, ἐπομένως ἄνδρα παν-
οὔργον καὶ ἀποτεῶνα· τοῦ ἐσφαλμένου
τούτου αἱ πλάγιας πτώσεις ἀπαντῶσιν,
ὅτε μὲν ὀρθῶς γεγραμμένοι διὰ τοῦ Ω,
κέκρωπος, κέκρωπα, ἀντι κέρκωπος δηλ.
κέρκωπα, ὅτε δὲ πάλιν, ἐνεκα δευτέρου
σφάλματος, διὰ τοῦ Ο, κέκροπος, κέ-
χροπα·

ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΣ.

ΔΗΛΩΣΙΣ.

Ἡ ἐπὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ περιοδικοῦ
Ἐπιτροπὴ καθῆκον ἑαυτῆς θεωρεῖ νὰ
διαφωτίσῃ τὸ ἀνά τὴν Αἴγυπτον Ἑλλη-
νικὸν κοινὸν περὶ τῆς ὑποδοχῆς, ἧς ἔ-
τυχε παρ' αὐτῶν τὸ περιοδικὸν τοῦ Συλ-
λόγου. Ἐκ τῶν 350 ἀντιτύπων τοῦ ἀ
φυλλαδίου, ἅτινα διενεμήθησαν διὰ τοῦ
ταχυδρομείου ἀνά τὴν Αἴγυπτον, μόλις
52 ἐπεστράφησαν πρὸς τὴν Ἐπιτροπὴν
κατὰ τὸν τεθέντα ὅρον· ὥστε 300 πε-

ρείπου Ἑλληνας τῆς Αἰγύπτου, φιλοτί-
μως καὶ Ἑλληνοπρεπῶς σκεπτόμενοι,
ἐκράτησαν τὸ ἀποσταλὲν αὐτοῖς ἀ φυλ-
λάδιον, καὶ ἐγένοντο συνδρομηταὶ τοῦ
περιοδικοῦ, οὗ ἐξησφαλίσθη οὕτως ἡ
τακτικὴ ἐκδοσις καὶ ἡ προεσχεδιασμένη
βελτιώσις. Το εὐάρεστον τοῦτο ἀποτέ-
λεσμα ὀφείλεται ἀναντηρήτως οὐχὶ εἰς
ἀξίαν τινὰ ἰδιόχουσαν τῶν συγχροτούν-
των τὴν Ἐπιτροπὴν τῆς ἐκδόσεως τοῦ
περιοδικοῦ προσώπων, ἀλλ' εἰς τὴν ἠθι-
κὴν ἐπιβρόχην, ἣν ἐξασκεῖ ἡδὴ παρὰ τοῖς
ὁμοεθνεσίν ὁ Φιλεκπαιδευτικὸς Σύλλο-
γος καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ συμπάθεια,
ἣν ἐμπνέει πρὸς τὸ κοινὸν πᾶσα κοινω-
φελῆς αὐτοῦ ἐπιχείρησις, ὅσον κἂν ἡ
αὕτη δυσχερὴς καὶ μεγάλη.

Δηλοποιεῖται λοιπὸν πρὸς πάντας
τοὺς τιμήσαντας τὸ περιοδικὸν τοῦ Συλ-
λόγου διὰ τῆς συνδρομῆς αὐτῶν, ὅτι τοῦ
λοιποῦ κατὰ πᾶσαν 1ην καὶ 15ην ἐκῆ-
στου μηνὸς (κατὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἡμερο-
λόγιον) θελοῦσιν ἔχει ἀνελλιπῶς καὶ ἀ-
φεύκτως διὰ τοῦ ταχυδρομείου τὸ φυλ-
λάδιόν των, καὶ ὅτι, ἂν ποτε τυχὸν συμ-
πέση νὰ μὴ εὐρίσκωσιν αὐτὸ ἐν τῷ τα-
χυδρομείῳ, οὐδέποτε πρέπει ν' ἀμφιβάλ-
λωσιν περὶ τοῦ ὅτι τοῖς ἀπεστάλη, ἀλ-
λὰ νὰ ἀποδίδωσιν ἐπιμόνως τὴν ἔλλει-
ψιν εἰς παραδρομὰς τῶν ταχυδρομικῶν
ὑπαλλήλων, καὶ ἐπιμένωσιν ἀπαιτοῦντες
παρ' αὐτῶν τὸ φυλλάδιόν των.

Προσέτι δηλοποιεῖται αὐτοῖς, ὅτι μετὰ
τὴν διανομὴν τοῦ παρόντος 6' φυλλαδίου
οἱ ΚΚ. συνδρομηταὶ θελοῦσιν παρακλη-
θῆναι παρὰ τῶν κατὰ τόπους διορισθησομέ-
νων ἐπιμελητῶν τῶν συμφερόντων τοῦ
περιοδικοῦ νὰ ἐξεργασώσιν τὰς παρου-
σιωθησομένας αὐτοῖς ἀποδείξεις τῆς
συνδρομῆς, ἐκδεδομένας καὶ ὑπογεγρα-
μμένας ὑπὸ τοῦ Ταμίου τῆς Ἐπιτροπῆς,
Κ. Δ. Γεωργιάδου.